

Arrest

nr. 137 880 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERHEYEN die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [N., F.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum om in België te verblijven.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer gaf geen gevolg aan de instructie om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.03.2014. Mijnheer negeerde dit bevel en diende opnieuw een aanvraag 9bis in (mei 2014)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen verder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verweerder wijst er daarnaast op dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu verzoeker reeds op 12 maart 2014 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 22 van de Belgische Grondwet, van de artikelen 7, 21 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van *‘het beginsel van behoorlijk bestuur’*, van het redelijkheidsbeginsel en van het billijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Hij licht het middel toe als volgt:

“[...] In datum van 25 augustus 2014 (kennisgeving 29 augustus 2014) werd door de verwerende partij beslist een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker af te leveren (stuk 1).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met enkele factoren, zoals het beginsel van non-refoulement, hetgeen ook indirect refoulement inhoudt. (zie derde middel).

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,

en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”
(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 25 augustus 2014 (met kennisgeving op 29 augustus 2014) werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Een loutere verwijzing naar het feit dat “Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum om in België te verblijven”, volstaat niet nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13 – in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Dienaangaande dient duidelijk gemaakt te worden dat artikel 3 EVRM weldegelijk geschonden werd. Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker dat zijn mensenrechten ernstig zullen geschonden worden en dit om verschillende redenen.

Vooreerst kan melding gemaakt worden van de precaire situatie waarin de Afghaanse burgers zich momenteel bevinden. In verschillende objectieve internationale bronnen wordt gesproken over de veiligheidssituatie in het land.

(...) the conflict, which had previously been concentrated in the south and east, has come to affect most parts of the country, including most notably the north, but also provinces that had previously been considered as the most stable in the country, such as Panjsher province. Similarly, while AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul, the violence is not limited to Kabul or more generally to urban

centres; the Afghanistan Analysts Network notes that “much, and often extremely violent, insurgent activity is going on in the rural areas with relatively little coverage.

(...)“The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. The Center for Strategic and International Studies has noted that, “There are few prospects of anything approaching local security in much of Afghanistan until long after 2014 –barring some ‘peace’ arrangement that gives insurgents de facto control over high threat areas.” In September 2012 the UN Secretary-General remarked that, Improvements in the security situation have been registered against the record high incident levels of 2011. These gains have not, however, generated public perceptions of greater security and do not reflect improvements to the institutional structures required for longer-term stability. Little has changed in the underlying dynamics to mitigate a deep-seated cycle of conflict.” In June 2013, the Secretary-General’s Special Representative for Afghanistan, Ján Kubiš, noted that the security situation for civilians had deteriorated since the start of 2013.”

(stuk 5: “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 6 augustus 2013, p. 13 -14, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, [...]).

“In the first half of 2014, the armed conflict in Afghanistan took a dangerous new turn for civilians. For the first time since 2009 when UNAMA began systematically documenting civilian casualties in Afghanistan, more civilians were found to have been killed and injured in ground engagements and crossfire between Anti-Government Elements and Afghan national security forces than any other tactic. In previous years, the majority of civilians were killed and injured by improvised explosive devices.

Between 1 January and 30 June 2014, UNAMA documented 4,853 civilian casualties, (1,564 civilian deaths and 3,289 injured) recording a 17 per cent increase in civilian deaths, and a 28 per cent increase in civilians injured for a 24 per cent overall increase in civilian casualties compared to the first six months of 2013.

UNAMA attributed 74 per cent of all civilian casualties to Anti-Government Elements, nine per cent to Pro-Government Forces (eight per cent to Afghan national security forces, one per cent to international military forces) and 12 per cent to ground engagements between Anti-Government Elements and Afghan national security forces in which a civilian casualty could not be attributed to a specific party. UNAMA attributed four per cent of civilian casualties to explosive remnants of war and the remaining one per cent to cross-border shelling from Pakistan into Afghanistan.

Compared with the first six months of 2009, when UNAMA began to monitor civilian casualties, the number of civilians killed by Anti-Government Elements doubled in 2014 (from 599 to 1,208), while the number of civilians killed by Pro-Government forces has been cut by half (from 302 to 158), almost entirely due to reduced civilian casualties from aerial operations of international military forces. (...)”

(stuk 6: UNAMA, “Afghanistan Midyear Report on Protection of Civilians in Armed Conflict: 2014”, juli 2014, p.1-2, te consulteren op http://unama.unmissions.org/LinkClick.aspx?fileticket=m_XyrUQDKZg%3D&, [...]).

“Afghan security forces have lead security responsibility throughout the country, and the United States and its partner countries are in the process of winding down the current international security mission by the end of 2014. A planned post-2014 mission will consist mostly of training the Afghanistan National Security Forces (ANSF). The number of U.S. forces in Afghanistan, which peaked at about 100,000 in June 2011, was reduced to 34,000 as of February 2014. President Obama announced in late May 2014 that the post-2014 mission will include 9,800 U.S. forces, shrinking by the end of 2015 to 4,900 mostly in Kabul and at Bagram Airfield. The force will shrink to a small force of several hundred after 2016, engaged mostly in handling military sales to Afghanistan.

The post-2014 force is contingent on Afghanistan’s signing a Bilateral Security Agreement (BSA) with the United States. All the candidates in the April 5, 2014, presidential election publicly support the agreement, including Dr. Abdullah Abdullah and Ashraf Ghani, who garnered enough votes to proceed to a runoff on June 14. Preliminary runoff results released on July 7 showed Ghani ahead by 56% to 44%, but Afghan and international officials have acknowledged there was substantial fraud and Dr. Abdullah has said he will not recognize a Ghani victory under existing vote certification processes. U.S. officials are attempting to broker a resolution process that would involve auditing votes from a substantial number of polling stations. The dispute has clouded prospects for a peaceful transfer of power to a new president by the August 2 planned date and the signing of a U.S.-Afghanistan Bilateral Security Agreement that is required to keep U.S. forces in Afghanistan after 2014.

Even if the election dispute is resolved, experts remain concerned that Afghan stability is at risk from weak and corrupt Afghan governance and insurgent safe havens in Pakistan. U.S. and partner country anti-corruption efforts in Afghanistan have yielded few concrete results. An unexpected potential benefit to stability could come from a negotiated settlement between the Afghan government and the Taliban and other insurgent groups. Negotiations were sporadic, but in May 2014 produced an exchange of prisoners that included the return of U.S. prisoner of war Sgt. Bowe Bergdahl. Afghanistan's minorities and women's groups fear that a settlement might produce compromises with the Taliban that erode human rights and ethnic power-sharing."

(stuk 7: CRS – Congressional Research Service, "Afghanistan: Post-Taliban Governance, Security, and U.S. Policy", 11 juli 2014, te consulteren op <http://fpc.state.gov/documents/organization/229889.pdf>, [...]).

"Between 1 March and 31 May, the United Nations recorded 5,864 security-related incidents relevant to the work, mobility and safety of civilian actors in Afghanistan, particularly those events that affect the delivery of mandated activities and programmes. That represented an increase of 22 per cent over the same period in 2013, an increase of 45 per cent over 2012 and a decrease of 6 per cent over 2011, the most violent year since the fall of the Taliban regime. Of the total number of incidents, 23 involved United Nations personnel, mostly national staff, 11 were incidents of intimidation and 1 consisted of an abduction. The high number of security incidents is mainly attributed to the electoral period, given clearance operations by Afghan security forces and attempts by the Taliban to disrupt the electoral process.

(...)

Incidents in the south, south-east and east of the country accounted for 3,917 of the total number of incidents during the period. Particularly notable has been the increase in incidents in the east, where several Al-Qaida affiliates, including Tehrik-e-Taliban Pakistan, Lashkar-e-Tayyiba, Lashkar-i-Jhangvi and the Islamic Movement of Uzbekistan, regularly carry out attacks on Afghan security forces in parallel to the efforts of the Taliban and armed wings of Hezb-e Islami."

(stuk 8: UNGA – United Nations General Assembly, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 18 juni 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1403693685_n1442913.pdf).

Ook het reisadvies voor Afghanistan uitgegeven door de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking spreekt over een uiterst precaire veiligheidssituatie in het land.

"De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst problematisch.

De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstandelingen tegen de Afghaanse en de NAVO/ISAF veiligheidskrachten. Het conflict veroorzaakt meer dan duizend doden elk jaar. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen NGOs, internationale organisaties, privé- ondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden.

De buitenlanders moeten zich tegen elk soort criminaliteit beschermen. Er is immers niet alleen het geweld van de gevechten tussen de gewapende oppositie en de regeringskrachten. Het kan eveneens gaan om politieke of criminele ontvoeringen. Al deze vormen van criminaliteit houden trouwens vaak verband met illegale handel en smokkel, met name de drughandel. Gewone diefstallen en roofovervallen kunnen af en toe in de stadscentra, de winkelcentra, de banken (geldapparaten) en de plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht plaatsvinden.

De risico's in verband met de aanwezigheid van mijnen en niet-ontploffte munitie blijven bestaan in verschillende zones van het Afghaanse grondgebied. Het wordt afgeraden om niet-bekende of afgebakende wegen te nemen.

(stuk 9: FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, "Reisadvies Afghanistan", dd 21 mei 2014, geldig op 25 september 2014, te consulteren op http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/afghanistan/ra_afghanistan.jsp, [...]).

Daarnaast mag ook de veiligheidssituatie in Kabul niet vergeten worden aangezien verzoeker uit deze stad afkomstig is. Bij een terugkeer naar het thuisland zal hij dan ook hier moeten proberen overleven. Uit de onderstaande bronnen volgt dat dit echter niet zo simpel is aangezien ook hier de veiligheid van de burgers niet kan gegarandeerd worden.

"A suicide bomb attack on the Afghan defence ministry in Kabul has killed at least nine people, as the new US Pentagon chief visited the city.

A further 20 people were wounded by the bomber, who was on a bicycle, security officials told BBC News.

Taliban insurgents said they were behind the attack."

(stuk 10: BBC news, "suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul, 9 maart 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-21724059#>, [...])

"At least 15 people have been killed and dozens wounded in a suicide bomb attack on a military convoy in the Afghan capital, Kabul, officials say.

Two US soldiers and four civilian contractors were among the dead, US and Nato officials said.

Nine Afghan civilians, including two children, were also reported to have died in the blast."

(stuk 11: BBC, "Kabul blast: suicide bomber targets foreign convoy", 16 mei 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-22549355#>, [...])

"The blasts shook a busy area of Kabul, sending a plume of smoke over the city and causing chaos. This was the second major attack in Kabul in a little more than a week. On May 16, a suicide car bombing killed 15 people, including six Americans and nine Afghan civilians. Two of the Americans were soldiers."

(stuk 12: Voice of America, " Four killed in Taliban Attack in Kabul", 24 mei 2013, te consulteren op <http://www.voanews.com/articleprintview/1667557.html>, [...])

"Afghan insurgents stormed a camp of foreign military contractors in Kabul on Tuesday morning, killing seven people in the latest sign that violence in the country isn't abating despite efforts to move ahead with peace talks."

(stuk 13: Wall street journal, "Taliban attack kills seven in Kabul", 2 juli 2013, te consulteren op <http://online.wsj.com/article/SB10001424127887324436104578580633607226390.html>, [...])

Ook de anti-overheidselementen schrikken voor niets terug. Ook dit volgt uit objectieve berichtgeving.

"Afghanistan's National Directorate of Security (NDS) said in a statement that its forces have carried out a raid on a militant hideout in Chel Setun area of Kabul city, injuring at least two militants and arresting at least seven others.

The NDS said it has seized a hoard of arms and ammunitions, including explosives, machine guns and grenades.

Afghan officials said the would-be attackers are believed to belong to the Pakistan- based militant Haqqani network. The Haqqani group, which has links to al-Qaeda, has carried out a string of deadly attacks across Afghanistan.

Afghan security sources said the militants had received military training in Tal and Miranshah area in Pakistan tribal region.

The relations between Kabul and Islamabad are also traditionally mired in distrust. Afghanistan and Pakistan blame each other for the Taliban violence plaguing both countries.

In a separate incident, a Taliban militant bomber wearing Afghan national police uniform was shot dead by Afghan police forces in the southern Uruzgan Province on Sunday. The officials further added that the incident took place in Tarinkowt city and the bomber was gunned down before he manages to reach to his target.

Kabul and several other main cities have come under several major attacks over the past few weeks.

In late April, the Taliban announced the start of their new "offensive" against US-led and Afghan forces, vowing a new wave of attacks across Afghanistan. The militant group said it would use "every possible tactic" to inflict casualties on Afghan and US-led forces. They specifically mentioned insider attacks and bomb attacks.

There has been a surge in the number of militants' assaults against Afghan forces, foreign troops, and civilians in the war-torn country in recent months. US-led troops and Afghan forces are also falling prey to Taliban attacks on an almost daily basis.

The United States and its allies invaded Afghanistan in 2001 as part of Washington's so-called war on terror. The offensive removed the Taliban from power, but insecurity remains across the country despite the presence of thousands of foreign troops."

(stuk 14: PressTv, "Afghan security forces foil major attack on Kabul", 4 augustus 2013, te consulteren op <http://www.presstv.ir/detail/2013/08/04/317189/afghan-forces-foil-major-attack-on-kabul/>, [...])

"De Taliban hebben vanmorgen vroeg de internationale luchthaven van de Afgaanse hoofdstad Kaboel aangevallen. Na een urenlang vuurgevecht konden de rebellen doodgeschoten worden."

(stuk 15: De Standaard, 'Taliban vallen luchthaven Kaboel aan', dd. 10 juni 2013, http://www.standaard.be/cnt/DMF20130610_00616861, [...])

"In de buurt van de Amerikaanse ambassade en voor het Afgaanse Hooggerechtshof in Kaboel zijn bij een zelfmoordaanslag minstens tien slachtoffers gevallen. Dat meldt het Afgaanse ministerie van Binnenlandse Zaken."

(stuk 16: De Standaard, 'Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel, dd. 11 juni 2013, http://www.standaard.be/cnt/DMF20130611_00618795)

"Vrijdagavond 17 januari ontplofte er een autobom voor La Taverna du Liban, een restaurant in de Wazir Akbar Khan wijk van Kaboel dat erg populair was bij expats en Afghanen die met internationale organisaties werken. Onmiddellijk daarna stormden twee gewapende aanvallers de eetgelegenheid binnen, waarna ze de gasten begonnen neerschieten met hun automatische geweren. Volgens de laatste berichten heeft geen enkele gast zijn of haar avondmaal overleefd."

(stuk 17: MO Mondiaal Nieuws, "Bom onder internationale samenwerking met Afghanistan", dd. 20 januari 2014, [...])

"Bij een Taliban – aanval op een Amerikaanse basis in Afghanistan is een NAVO – militair gesneuveld. De nationaliteit van het slachtoffer is nog niet vrijgegeven. Een zelfmoordterrorist blies zich in zijn auto op bij de muur van de legerbasis in de provincie Kandahar. Achter andere strijders probeerden daarna al schietend het terrein op te komen."

(stuk 18: NOS, "NAVO – militair gedood bij aanval", dd. 20 januari 2014)

"A suicide bomber has blown himself up close to a bus carrying soldiers in the Afghan capital Kabul, killing at least four people, officials say.

The Taliban said they carried out the attack in the south-east of the city.

They have stepped up their campaign ahead of the departure of Nato-led combat troops at the end of 2014.

The latest attack is the third by the insurgents in Kabul in just over a week. On 17 January, 21 people died in a gun and bomb attack on a restaurant"

(stuk 19: BBC News, "Deadly suicide bombing hits Kabul", dd. 26 januari 2014, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-25900737>, [...])

"A Taliban suicide bomber and gunmen attacked a restaurant popular with foreigners in the heart of the Afghan capital Kabul, killing 21 people including three United Nations staff and the International Monetary Fund's top representative in Afghanistan."

(stuk 20: Reuters, "IMF, UN officials among 21 killed in Kabul suicide attack", dd. 18 januari 2014, te consulteren op <http://www.reuters.com/article/2014/01/18/us-afghanistan-explosion-idUSBREA0G12P20140118>, [...])

"The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) condemns in the strongest terms a deadly attack on a strictly civilian target which took place on Friday evening in a restaurant in the capital, Kabul, killing at least 14 civilians, including Afghans and foreigners. (...)

"I strongly condemn the targeting of civilians in any form, and, in particular, the continued use of suicide bombers," said the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan and head of UNAMA, Ján Kubiš. "This violence is unacceptable and must stop immediately."

UNAMA reiterates its condemnation of attacks that deliberately target civilians as gross violations of international humanitarian law."

(stuk 21: UNAMA Press Statement, "UNAMA condemns deadly attack on Kabul restaurant, dd. 18 januari 2014, te consuleren op <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=12254&ctl=Details&mid=15756&ItemID=37622&language=en-US>, [...])

Naast de veiligheidssituatie in de stad moet ook opgemerkt worden dat Kabul de huidige toevloed aan mensen niet kan verwerken waardoor zich schrijnende situaties voordoen. Wanneer verzoeker als alleenstaande man naar de stad zou moeten terugkeren, zal hij in een uiterst precaire situatie terechtkomen.

"AIHRC highlighted that during the Taliban period, Koboel had around 500.000 inhabitants. Due to the conflicts in different areas in the last decades - and to some extent also due to natural disasters such as the drought, the return of refugees, better economic opportunities and operation of the international NGOs - many people have fled to Koboel in recent years. Now the city has more than five million inhabitants and has reached its limits, according to AIHRC. At present, there is no more room for people to settle in Koboel, people cannot find a decent livelihood, and houses as well as public services such as water and sanitation are not available. This winter (2012), many people, and especially many children, have died due to the cold weather in Koboel.

(...)

The same source added that some of the people who have come to Koboel live in tents as they cannot afford other accommodation and the government does not provide any shelters for them

(...)

Asked whether a young single man would be able to manage on his own in Koboel, IOM replied that IOM did not have any examples from their AVR programme of young men staying on their own in Koboel as they would normally have other family members to stay with"

(stuk 22: "Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process.", Danish immigration service, Kopenhagen, mei 2012, te consuleren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/505af0352.html>, p. 11-13, [...]).

"Afghaanse vluchtelingen die zijn teruggekeerd naar hun eigen land, leven in armoede in kampen voor ontheemden (...) De tenten en tentzeilen langs de glibberige paden bieden weinig bescherming tegen de weersomstandigheden. "Dit zeildoek is drie jaar oud. Hoe kan dat ons beschermen?", zegt een andere kampbewoner, Atiqullah. Hij keerde acht maanden geleden terug naar Koboel. "We gaan hier dood van de honger. Er is geen graan, geen olie, geen hout." Hij vreest een herhaling van de strenge winter van 2012, die leidde tot de dood van meer dan honderd Afghanen."

(stuk 23: IPS, "Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land", 9 januari 2013, [...]).

"In a country already suffering from chronic unemployment, the largely uneducated and unskilled refugees struggle to find work to feed and warm their families.

"Thousands of people are finding themselves living in freezing, cramped conditions and on the brink of starvation, while the Afghan government is not only looking the other way but even preventing help from reaching them," said Horia Mosadiq, Amnesty's Afghanistan researcher. "Local officials restrict aid efforts because they want to pretend that these people are going to go away. This is a largely hidden but horrific humanitarian and human rights crisis."

(stuk 24: The guardian, "Afghan refugees abandoned by their own government, report finds", 23 februari 2012, te consuleren op

<http://www.guardian.co.uk/world/2012/feb/23/afghan-refugees-amnesty-report>, [...])

"Deteriorating security and growing fears for the future contributed to an increasing number of Afghans fleeing their homes for other parts of the country, other countries, or choosing not to return home from

overseas. The United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) documented an increase of over 106,000 in the number of internally displaced people from January through June 2013, bringing the total to over 583,000. The main causes of displacement were armed conflict and diminished security.

The number of Afghans seeking safety outside the country also grew, with some making dangerous journeys from Afghanistan through the mountains into Iran toward Europe or by boat to Australia. The number of refugees returning to Afghanistan from neighboring countries has fallen in recent years, according to the UNHCR.

Afghans arriving in other countries often faced increasing hostility, including draconian new policies in Australia diverting asylum seekers to third countries and governmental proposals in European countries, including the United Kingdom and Norway, to deport unaccompanied Afghan children back to Afghanistan.”

(stuk 25: HRW, “World report 2014-Afghanistan”, 21 januari 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/267709/382014_en.html)

Gelet op het feit dat verzoeker reeds jaren in België verblijft, zal hij bij een terugkeer naar Afghanistan belanden in een situatie die gelijk is aan de situatie van de IDP's. Over deze IDP's, internally displaced persons, kan het volgende gezegd worden.

“IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity.

(...)

“More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property.”

(stuk 26: “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 6 augustus 2013, p. 27-28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, [...]).

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden als een “IDP” en niet als een “terugkeerder” uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de “terugkeerders”. Veel Afgaanse “terugkeerders” vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”.

“UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers “of concern”, but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance.”

(stuk 27: “Displacement, The New 21st Century Challenge”, UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>).

Tot slot dient nogmaals verwezen te worden naar de UNHCR Eligibility Guidelines nu hieruit volgt dat verzoeker behoort tot één van de “potential riskprofiles”. In deze Guidelines worden de risicoprofielen beschreven. Bij een nauwkeurige lezing van de richtlijnen blijkt dat verzoeker gekomen is op een leeftijd waarop hij kan gezien worden als mogelijk “vechtmateriaal”.

“In areas where AGEs exercise effective control, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. In a traditional form of war mobilization known as lashkar, every household is expected to contribute a man of fighting age.²³⁶

In areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism to recruit fighters for the insurgency.²³⁷ People who resist recruitment are reportedly at risk of being accused of being a government spy and being killed or punished.²³⁸ There are reports of families linked to the insurgency giving boys to AGEs as suicide bombers, in the hope of gaining status with the AGE in question.²³⁹ ALP commanders have also been reported to forcibly recruit local community members, including both adult men and children, into ALP forces.

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces and AGEs are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group.

Depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group. Men and boys who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion.

Depending on the specific circumstances of the case, family members of men and boys with this profile may be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk."

(stuk 28: UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 6 augustus 2013, p. 40 – 41, [...])

Uit dit alles blijkt dat het terugsturen van de verzoekende partij naar zijn thuisland een schending van artikel 3 E.V.R.M. zou inhouden.

[...]

De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, anderzijds. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. Bij lezing van bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en met name dat hij niet beschikt over een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij betoogt evenwel, correct, dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Hij verwijst in dit verband naar artikel 3 van het EVRM. Een onderzoek van verzoekers grief ontleend aan deze verdragsbepaling dringt zich dan ook op.

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering en op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad merkt op dat er reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker gaf in het kader van zijn asielaanvragen aan uit de hoofdstad Kaboel afkomstig te zijn en de eventuele nood aan subsidiaire beschermingsstatus werd dan ook ten aanzien van deze stad beoordeeld. De Raad stelt hierbij ook uitdrukkelijk vast dat in de beslissing tot niet-inoverwegingname van verzoekers laatste asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 17 februari 2014 – beslissing die definitief is geworden – een toetsing werd doorgevoerd aan de hand van de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 waarnaar verzoeker verwijst. Er werd geoordeeld dat wat Kaboel betreft er complexe zelfmoordaanslagen voorkomen doch er geen sprake is van het voeren van een *“open combat”* en dat behoudens de zelfmoordaanslagen de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed is en de stad stevig in handen is van de regering. Er werd hierbij geduid dat de stad in de onderzochte periode minder dan twee aanslagen per maand kende en deze aanslagen zijn gericht tegen *“high profile”* doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Er werd aangegeven dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend is en eerder gelokaliseerd van aard en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burgers eerder beperkt is. Er werd geoordeeld dat deze richtlijnen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Er blijkt aldus niet dat verzoeker andermaal dienstig naar dit rapport kan verwijzen om te stellen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Specifiek waar verzoeker zo verwijst naar passages in deze richtlijnen van het UNHCR betreffende jongens en mannen die een leeftijd hebben om te vechten in gebieden onder de effectieve controle van *‘anti-government elements’* (anti-regeringselementen) of in gebieden waar er sprake is van een strijd om de controle tussen pro-overheidskrachten en anti-regeringselementen, en waarbij er sprake is van bedreigingen en intimidaties om hen te rekruteren, merkt de Raad zo ook op dat de commissaris-generaal duidelijk aangaf dat de stad Kaboel stevig in handen is van de regering. In zoverre verder wordt aangegeven dat jongens en mannen die een leeftijd hebben om te vechten in gebieden waar de Afghaanse lokale politie een voldoende machtspositie heeft eveneens gedwongen kunnen worden gerekruteerd, merkt de Raad verder op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat dit het geval zou zijn wat Kaboel betreft vanwaar hij aangaf afkomstig te zijn. Verzoeker betreft de door hem aangebrachte informatie op geen enkele wijze op zijn concrete situatie en deze informatie leert geenszins dat elke jongere of man afkomstig uit Kaboel een reëel risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd.

Evenmin blijkt dat dienstig kan worden verwezen naar die bronnen die duidelijk dateren van de periode voorafgaand aan de laatste asielaanvraag van verzoeker. Er dient zo immers te worden aangenomen dat deze situatie in het herkomstland reeds in rekening werd gebracht in het kader van de beoordeling van de laatste asielaanvraag. In de mate dat verzoeker nog verwijst naar recente bronnen, stelt de Raad verder vast dat verzoeker allereerst verwijst naar bronnen die op zeer algemene wijze de situatie in het gehele land beschrijven. Deze informatie is dermate algemeen van aard dat deze niet toelaat vast te stellen dat verzoeker, afkomstig uit de hoofdstad Kaboel, bij een terugkeer naar deze stad in een situatie zou terechtkomen waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Betreffende de situatie in Kaboel zelf brengt verzoeker vervolgens verschillende artikelen aan betreffende incidenten die zich voordeden begin tot midden 2013, en waarvan aldus kan worden aangenomen dat deze reeds gekend waren ten tijde van de laatste beoordeling door de commissaris-generaal en mee in overweging werden genomen. Ook de incidenten in januari 2014, waarvan verzoeker artikelen bijbrengt, kon hij reeds aanbrengen bij zijn vierde asielaanvraag, in het kader waarvan hij op 4 februari 2014 werd gehoord. Er kan worden aangenomen dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 17 februari 2014 ook deze situatie reeds in rekening bracht. Zelfs indien dit niet het geval zou zijn, dient bovendien te worden opgemerkt dat het hier aanvallen betreft op doelwitten van de overheid of de internationale troepen of hun overheden of op plaatsen waar met name expats en Afghansen die werken met internationale organisaties komen, zonder dat aldus blijkt dat gewone burgers – zoals verzoeker – worden geviséerd. Deze bronnen zijn dan ook niet van aard dat deze afbreuk kunnen doen aan de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal.

Verzoeker wijst er verder op dat Kaboel de toevloed aan mensen niet kan verwerken, met schrijnende situaties tot gevolg. Hij stelt dat hij er als alleenstaande man in een zeer precaire situatie zal terechtkomen. Ook hier merkt de Raad op dat, zoals de door verzoeker geciteerde bronnen ook aangeven, dit geenszins enig element betreft dat *'nieuw'* is sinds het afwijzen van verzoekers laatste asielaanvraag. Het betreft integendeel een evolutie die reeds langere tijd aan de gang is en die ook reeds werd aangehaald in voornoemde richtlijnen van het UNHCR van augustus 2013 en waarvan aldus kan worden aangenomen dat hiermee rekening werd gehouden door de commissaris-generaal. Er blijkt ook niet dat verzoeker tegen deze beslissing van de commissaris-generaal beroep instelde.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij gelet op zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan bij een terugkeer in een situatie zal belanden die gelijk is aan de situatie van ontheemden. Dit betreft evenwel een loutere bewering van verzoeker, die niet worden gestaafd aan de hand van enig rapport of stuk van een gezaghebbende organisatie of instelling. Het door verzoeker in dit verband aangehaalde stuk betreft verder de reeds aangehaalde richtlijnen van het UNHCR van augustus 2013, waarvan de bevoegde asielinstantie reeds vaststelde dat hieruit geen nieuwe elementen blijken die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Betreffende de verwijzing naar een stuk van het UNHCR over terugkeerders merkt de Raad verder andermaal op dat dit stuk reeds dateert van juni 2013 en aldus hieruit geenszins blijkt dat er sinds de afwijzing van verzoekers laatste asielaanvraag alsnog aanwijzingen voorhanden zijn dat er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker, die geen persoonlijke elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, doch op dit punt enkel bronnen betreffende de algemene situatie in Afghanistan en/of Kaboel aanhaalt, toont ook op geen enkele manier aan dat in de maanden tussen de afwijzing van zijn laatste asielaanvraag en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de asielinstanties hun algemene beleid betreffende het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghansen afkomstig uit de hoofdstad zouden hebben gewijzigd of dat er in deze periode enig gewijzigd standpunt op dit punt van het UNHCR werd uitgebracht.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband verder op dat een vreemdeling die meent dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat zijn leven er ingevolge willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict ernstig bedreigd is, de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker kan niet voorhouden onwetend te zijn van het bestaan van deze mogelijkheid daar hij reeds vier maal een dergelijke vraag indiende. Indien verzoeker van oordeel was dat de situatie in de hoofdstad Kaboel, nadat zijn laatste asielaanvraag was afgewezen, in negatieve zin was geëvolueerd en deze wijziging dusdanig was dat hij niet naar daar kon terugkeren en hem alsnog een beschermings-

status diende te worden toegekend, dan kon hij een nieuwe asielaanvraag indienen. Verzoeker heeft dit evenwel niet gedaan. Ter terechtzitting geeft hij in dit verband aan dat hij wacht met het indienen van een nieuwe asielaanvraag tot hij alsnog nieuwe bewijsstukken heeft verzameld die wel zijn persoon betreffen. Aldus geeft hij evenwel zelf aan het indienen van een herhaalde asielaanvraag enkel gesteund op de thans door hem aangebrachte stukken betreffende de algemene situatie in het land van herkomst, waarvan hij nochtans stellig beweert dat deze rechtvaardigen dat hij in aanmerking zou komen voor een beschermingsstatus, niet als zinvol te beschouwen.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Bij de aanvang van zijn middel geeft verzoeker verder aan tevens een schending te willen invoeren van artikel 8 van het EVRM, doch een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling in het gedrang zou brengen ontbreekt volledig. Verzoeker licht zo op geen enkele wijze toe welk beschermenswaardig privé- of gezinsleven hij heeft in België en waarom dit in het gedrang zou worden gebracht door de bestreden beslissing, laat staan op welke gronden aldus een gebrek aan eerbiediging van of een niet-toegelaten inmenging in dit privé- of gezinsleven zou voorliggen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, niet ontvankelijk.

In de mate dat verzoeker een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag invoert, merkt de Raad verder op dat ook hier elke toelichting ontbreekt betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou miskennen. Overeenkomstig artikel 1 van dit verdrag is een kind in de zin van dit verdrag bovendien ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt, daar waar het niet is betwist dat verzoeker ouder is dan achttien jaar.

Gelet op voorgaande bespreking blijkt niet dat verzoeker zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. Aldus dient te worden aangenomen dat, nu verzoeker niet betwist in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de documenten vereist bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet, verweerder terecht overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de aangehaalde hogere rechtsnormen, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker stelt dat uit deze wetsbepaling een motiveringsplicht volgt. Hierin kan verzoeker niet geheel worden gevolgd, nu in de tekst van deze bepaling geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verweerder kan worden gelezen. Wel blijkt uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt niet dat hij hier een kind of een gezins- of familieleven heeft. Hij geeft evenmin aan gezondheidsproblemen te hebben. Er blijkt aldus geenszins dat er nuttige elementen in de zin van deze wetsbepaling speelden waarmee verweerder ten onrechte geen rekening hield. Aldus kan ook niet worden ingezien dat enige formele motivering in dit verband zich opdrong. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of dat hij enig belang heeft bij het stellen dat deze wetsbepaling werd miskend of dat enige motivering in dit verband diende te worden opgenomen in de bestreden beslissing.

De Raad kan verder enkel opmerken dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf geen melding maakt van het beginsel van non-refoulement.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.4. Artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG legt wel de verplichting op om het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen. Deze richtlijn werd evenwel omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Voor het overige, en ten overvloede, wijst de Raad erop dat de verschillende door verzoeker ingediende asielaanvragen alle werden afgewezen, dat op dit punt geen nieuwe elementen blijken die alsnog van aard zijn deze eerdere beoordeling door de asielinstanties te kunnen aantasten en de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM niet werd weerhouden. Enige niet-eerbiediging van het non-refoulementbeginsel kan geenszins worden vastgesteld.

3.2.5. In zoverre verzoeker een schending inroept van artikel 22 van de Grondwet en artikel 21 van de Vreemdelingenwet kan de Raad andermaal enkel vaststellen dat verzoeker volledig in gebreke blijft enige toelichting te verstrekken bij de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze bepalingen zou hebben miskend. Wat artikel 22 van de Grondwet betreft kan ook worden verwezen naar het gestelde met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Wat artikel 21 van de Vreemdelingenwet betreft merkt de Raad nog op dat de thans bestreden beslissing geenszins een beslissing tot terugwijzing of uitzetting betreft.

3.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn. De Raad wijst er verder op dat uit de voorgaande bespreking van het middel reeds volgt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er betreffende de algemene situatie in het land van herkomst, meer concreet de hoofdstad Kaboel, sinds de afwijzing van zijn laatste asielaanvraag nieuwe rapporten of elementen voorhanden zijn die van aard zijn dat zij de eerdere beoordelingen van de asielinstanties vermogen te wijzigen en die alsnog kunnen wijzen op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Aldus blijkt geenszins dat verweerder op dit punt is tekortgekomen in zijn zorgvuldigheidsplicht, minstens dat verzoeker er geen belang bij heeft dit op te werpen. Verder moet ook worden vastgesteld dat verweerder op dezelfde dag dat hij het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nam een door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, waarbij hij met name reeds vaststelde – en motiveerde – dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst niet aannemelijk maakt. Hierbij werd er onder meer op gewezen dat het UNHCR geen oproep doet om complementaire vormen van bescherming aan Afghanen afkomstig uit Kaboel te verlenen en bovendien meewerkt aan terugkeerprogramma's voor Afghanen uit Kaboel. Eveneens wees verweerder erop dat uit de regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA, de studiedienst van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar is verbeterd en er geen sprake is van “*open combat*” en de aanslagen die plaatsvinden gericht zijn tegen Afghaanse en internationale troepen, en niet specifiek tegen burgers. Inzake verzoekers stelling dat er sprake is van een tekort aan basisvoorzieningen, stelde verweerder dat dit een algemene bewering is die niet aantoonbaar is dat leven en verblijven in Kaboel niet mogelijk is en wees hij vervolgens op de mogelijkheid voor verzoeker om gebruik te maken van een programma voor vrijwillige terugkeer waarbij hij steun kan krijgen voor de terugreis en re-integratie. Verweerder oordeelde dat verzoeker het reële risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM niet heeft geconcretiseerd wat zijn specifieke situatie betreft. Aldus blijkt op duidelijke wijze dat verweerder, die blijkens de stukken van het administratief dossier wachtte met het nemen van een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten totdat hij de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had behandeld, voorafgaand aan het nemen van de thans

bestreden beslissing is nagegaan of er redenen voorhanden zijn dat een terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk is omwille van het absoluut verbod vervat in artikel 3 van het EVRM, doch oordeelde dat er op dit punt geen belemmering bestond.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.8. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheids- of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.2.10. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.2.2.11. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld zou zijn van terugkerende onwil in hoofde van verweerder. Er blijkt verder ook geenszins dat verweerder ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.2.2.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS